

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSPAZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

IMIGRANTI – vēl lielāks drauds latviešu tautai

Saruna ar biedrības “Antiglobālisti” priekšsēdētāju **Andri Orolu**

KĀ APTURĒT IMIGRANTU IEPLŪŠANU?

Andris Orols: Pirms gadiem septiņiem astoņiem sajutu iekšēju nepieciešamību aktīvi darboties politikā. Aptuveni bija skaidrs – kas notiek Latvijā un pasaulē, tāpēc sāku meklēt organizējušos

emigrāciju, gan imigrāciju. Mēs, antiglobālisti, esam par nacionālu valsti.

Ja līdz šim masu imigrācija vairāk skāra Eiropu (sevišķi Rietumeiropu un Eiropas dienvidus), tad tagad ir parādījušās indikācijas, ka tā nepaies arī mums garām. Bet cik var izdarīt privātpersonas vai sabiedriskas organizācijas? Ļoti nedaudz. Būtībā tikai tai-

Pašlaik ne tikai Eiropā, bet visā pasaulē ļoti jaudīgi un apzināti tiek veicināta šī tautu sajaukšana. Tiek veidots ne jau vairs padomju cilvēks, bet jauns globālais cilvēks.

antiglobālistus, bet neatradu. Uz laiku pievienojos eiroskēptiķiem, bet jautājumu spektrs, kurus izskatīja šī grupa, bija tomēr ne tik plašs, kā man gribētos. Man toreiz ne prātā nenāca, ka pats veidošu šādu organizāciju un to vadīšu. Ka vadīšu ne tikai biedrību, bet arī politisku partiju, balotēšos, būšu premjera kandidāts utt., utt.

Viens no aktuālākajiem jautājumiem šobrīd politikā, protams, ir migrācija – procesi, kuri parasti notiek paši par sevi, bet dažreiz tos speciāli veido kaut kādas politiskas vai biznesa struktūras. Migrācijas jautājums ir viens no daudzajiem punktiem antiglobālistu programmā. Esam apņēmušies darīt visu iespējamo, lai nepieļautu vai mazinātu gan

sīt troksni. Lemj tie, kam rokās ir reāla vara.

DDD: *Latvijā netrūkst sabiedrisko organizāciju, kuras iestājas par nacionālu valsti, tomēr...*

A.O.: Katrai organizācijai ir savs ideju un mērķu kopums. Ja vieni jautājumi kādai organizācijai ir prioritāri un citi trešajā vai piektajā vietā, tad citām organizācijām šī kārtība var būt savādāka. Tāpēc arī pastāv dažādas organizācijas. Mēs visi esam dažādi, pat pēc izskata atšķiramies – nekad nebūs simtprocentīgi vienāda izpratne par kaut ko, vienāds viedoklis. Bet dzīvē ir brīži, kad jānoliek malā strīdi, nesaskaņas, iespējamie apvainojumi un jādara tas, kas ir svarīgs mums visiem. Ja kādiem stipri gribas strīdēties un kauties savā starpā, tad, iz-

darījuši šīs svarīgās lietas, lai turpina kauties – tā ir viņu darišana.

Vasarā pāris dienas pasēdēju mājā, pašķirstīju likumus un atradu iespēju veidot kaut ko līdzīgu referendumiem, lai novērstu imigrantu ienākšanu Latvijā.

DDD: *Kāpēc – kaut ko līdzīgu?*

Andris Orols: Tāpēc, ka referendumu klasiskajā izpratnē teorētiski ir iespējami, bet praktiski mūsu valstī vairs nav iespējami. Pirms pāris gadiem Saeima pieņēma lēmumu, kura rezultātā referendumu faktiski nav īstenojami, jo, lai ierosinātu tautas nobalsošanu, pašu spēkiem ir jāsavāc 155 tūkstošus notariāli apstiprinātu parakstu, un tas pie pašreizējās pilsoniskās pasivitātes reāli nav iespējams. Turklāt, mums ir pie-

redze ar eiro ieviešanu, kad Augstākā tiesa nosprieda, ka tautai nav tiesību lemt jautājumu par maksāšanas līdzekli, jo Satversme to neparedzot. Un spriedums nav pārsūdzams. Pilnīgs absurds, vai ne?

Tas nozīmē, ka jebkuru jautājumu (arī šo imigrācijas jautājumu) – ja kāda organizācija to rosinātu un atrastu resursus (kādu pusmiljonu–miljonu) 155 000 parakstiem, kā arī sponsorētu cilvēkus, kas tos parakstus vāktu, tad to var apturēt tiesa – pateikt, atvainojiet, Satversme neparedz, ka tauta varētu rosināt referendumu par imigrāciju. Tā tas ir Latvijā. Tiesa formāli ir neatkarīga, bet dzīvē dažreiz redzam visai divainus tiesas lēmumus.

Turpinājums 4. lpp.

PRET IMIGRĀCIJU!

22. septembrī – Baltu vienotības dienā – biedrība “Tēvijas Sargi” un partija Nacionālā Savienība “Taisnīgums” rīkoja gājieni **“PRET IMIGRĀCIJU!”**, kas noslēdzās ar koncertu pie Brīvības pieminekļa. Pasākums pulcēja daudzus simtus cilvēku.

SVEŠZEMNIEKI BŪS SMAGA NASTA

Esmu ļoti satriekts, ka Eiropas Savienība Latvijas Saeimu un valdību nesen piespieda pieņemt 250 (nu jau 776) Āfrikas bēgļus.

Šis jaunākais Latvijas neatkarības apdraudējums nāk no Eiropas Savienības antinacionāliem birokrātiem, kuri uzstāja, ka Latvijai jāpieņem “bēgli” no Āfrikas.

Šiem ļaudīm nav nekā kopīga ar latviešiem – ne kultūras, ne valodas ziņā. Mēs esam nabadzīga tauta. Šie svešzemnieki būs smaga nasta Latvijas tā jau nomāktajiem nodokļu maksātājiem, lai viņus izmitinātu, pabarotu un izglītotu.

Latvijā jau tagad mitinās vairāk nekā 220 000 krievu, kas nav asimilējušies mūsu tautā. Maz ticams, ka šie afrikāņi asimilēsies. Kādas briesmas draud Latvijai pēc gadiem, kad šiem imigrantiem sekos viņu radi, draugi utt.?

Vairāk nekā 80% latviešu ir pret šo “bēgļu” uzņemšanu. Šiem cilvēkiem būtu jābūt kādai teikšanai par savas valsts sastāvu. Neapmierinātie latvieši ir izgājuši ielās, lai rādītu savu pretestību. Viņi grib referendumu.

Diemžēl Latvijas Saeima ir piekāpusies Eiropas Savienības prasībai, neļauj pilsoņiem izteikt savu vēlmi balsojot un ir jau piekritusi uzņemt šos svešzemniekus.

Saules mūžu Latvijai!

Verners Cinis
Kanādā

P.S. Šo vēstuli nosūtīju Raivim Dzintaram, Saeimas deputātam.

V.C.

VĒSTULE

Cilvēktiesības?

Nauda, nauda un vēlreiz nauda. Starptautiskais bizness, aplaupot pamattautas – latviešus Latvijā un ukraiņus Ukrainā –, ražo cionistiem naudu.

Liberāļu globālais solidaritātes bēgļu tikls sapin tautas. Tā jau ķīnieši un krievu ordas *prihvatizē* Cēsu novadu un Cēsis, bet latvieši izbrauc emigrācijā. Par to bijušais Cēsu mērs nopelnīja Triju Zvaigžņu ordeni?

Tikai latviešu kā pamatnācijas cilvēktiesību pamati tiek ignorēti. Murgs! Afrikāņi jau arī klāt latviešu zemē kā okupanti. Vai latvietis vainīgs par kariem Āfrikas zemēs, par ķīniešu vairošanos zem dzeltenās rases karoģa?! Godīgi sakot – NE!

Krievvalodīgos okupantus un citveidīgos kangari ar varu vēlas uztaisīt par latviešiem, jo tādi kā Ždanoka Eiroparlamentā blāustās par aplamām cilvēktiesībām.

Sarmītes Ēlertes plāns pilnveidojas...

Arābs-latvietis, nēģeris-latvietis, krievs-latvietis, žids-latvietis utt. Bet kas tad ir pats LATVIETIS? – ...nekas.

Sapludinās pilnu Eiropu ar afrikāņiem un arābiem, pa starpu krievi un citādie. Kā vācieši, angļi, franči varēs novaldīt Eiropu no streikiem un terorisma? Muļķu zemē – Latvijā – par to nerunāsim, jo svešie tāpat valda pār latviešiem.

Ko darīt pēc 100 gadiem (ja izdzīvos Latvija) tiem latviešiem, kuri pēc gēniem un mentalitātes ir baltu tauta? Dzīvot kā indiāņiem Amerikas rezervātos?!? Var jau dziedāt svešu dziesmu, staigāt svešos zābakos, spēlēties ar spožām mašīnītēm, tikai vēstures priekšā atbild visi nodevēji par genocīdu pret savu tautu.

Kur paliek cilvēktiesības uz savu ģenētisko izcelsmi, kā ar brīvību savā zemē, pie savas baltās tautas – latviešiem?

Jā, jūtos apdraudēts, un ir nepatika pret svešo, tumšo, neparasto. Tad cilvēks meklē aizsardzības līdzekļus. Tad kāpēc tā saucamā nacionāliste Ināra Mūrniece nodod latvietības ideju un pauž globalizācijas ideju: “*Integrācija ir process, kurš paredz to ideju pieņemšanu, ko piedāvā valsts. Bet latviešiem ir jābūt gataviem savā pulkā pieņemt visus, kas vēlas mums pievienoties. Latvieši ir ar dažādu ādas krāsu un dažādu izcelsmi! Tas ir jānovērtē, bet svarīgās ir kopīgās vērtības.*”

Atbilde ir tāda – kopīgā vērtība ir nepieciešamība visu valstu nacionālistiem sakārtot pasaulīgo bardaku, ko izveidojuši cionisti, Sorosa haoss ar “atvērto sabiedrību”, zelta teļa kults.

Arnīs
Cēsīs

PAŠNĀVNIEKI

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Jaunākā ziņa: “Norvēģu ekstrēmists Anderss Bērings-Breiviks, kurš šobrīd izcieš 21 gada cietumsodu par 77 cilvēku noslepkavošanu, ir tik prasīgs cietumnieks, ka viņa nemitīgās prasības sākušas nogurdināt cietuma personālu... “Atrašanās seju pret seju ar Breiviku cilvēkam kaut ko nodara. Tā izsūc spēkus,” norāda Norvēģijas Cietumsargu un probācijas darbinieku arodbiedrības vadītāja Ingeborga Kivle. Cietuma pārstāvji sūdzas, ka Breivika sūdzību un vēstulu izskatīšana prasa lielus cilvēkresursus nekā šobrīd ir cietuma rīcībā.”

Šis piemērs atspoguļo mūsu tā sauktās “civilizētās” pasaules izpratni par vērtību sistēmu, uz kuras tā pamatojas. Taču pašlaik Eiropas Savienībā notiekošais liek noraidīt agresīvi uzspiesto uzbāzīgo un neargumentēto “civilizētās” pasaules “vērtību” sistē-

mas interpretāciju.

Eiropas Savienības tautām ir līdzīga reliģiskā, kulturālā un ideoloģiskā izpratne, un tomēr arī tad to individuālās identitātes ir atšķirīgas. Ja tautas identitāte neapdraud citas, tai jābūt tiesībām pastāvēt, saglabāties un attīstīties. Taču to var nodrošināt ar savas valsts robežu aizsardzību, nevis durvju atvēršanu migrantu pūļiem ar būtiski atšķirīgām identitātēm, kā tas ir šodien. ES darītu labi, ja tā savu valstu suverenitāti stiprinātu, nevis vājinātu, kā to ar dažādiem postošiem priekšlikumiem bīda globālā biznesa lobiji un kosmopolīti. Tiek piesauktas tādas būtiskas vērtības kā demokrātija, cilvēktiesības, tautu tiesības un suverenitāte. Pret tām nav nekas iebilstams, bet nav pieņemama to realizācija neatbilstoši to būtībai.

Kaut vai tas pats Breiviks. Viņa vaina ir pārliecinoši pierādīta. Taču, ja viņš labi uzvediesies, pēc 21 gada atsēdēšanas komfortablos apstākļos viņš izies brīvībā. Negribētu dzīvot viņam līdzās, bet to man uzspiedis nepareizi interpretēta demokrātija un cilvēktiesības. Ja tās būtu interpretētas un piemērotas pareizi, Breivika pelni pēc nāvessoda izpildīšanas jau sen būtu izšķīduši Atlantijas okeāna ūdeņos.

Pēdējā laika notikumi ar Āfrikas un Āzijas pārcelotājiem (bēgļiem?) un attieksme pret šo problēmu ir vēl viens demokrātijas,

cilvēktiesību, tautu tiesību un suverenitātes nepareizas izpratnes realizācijas piemērs. Uz šo ačgārnību balstoties, faktiski tiek radīti un veicināti nosacījumi atšķirīgu civilizāciju sadursmei. Pārsteidzoši, ka ES institūciju domāšanu pareizās sliedēs nespēj ievirzīt pat imigrantu radītās postošās problēmas vairākās lielajās un turīgajās ES valstīs.

Latvijas likumdevēji un vadītāji, piekritot uzņemt ne vairāk kā 250 bēgļus (... 776...?), to glēvi, bailīgi un nepatiesi mēģinot argumentēt ar solidaritātes principu, biedējot ar

iespējamu ES finansējuma samazināšanu un mūsu gaisa telpā patrulējošo iznīcinātāju atsaukšanu, parāda nacionālās pašapziņas trūkumu un nekompetenci reālās situācijas vērtēšanā. Latviešu tautas un Latvijas valsts tiesību, nacionālās pašapziņas, kultūras, morāles un ģimenes degradācija, parazitisms, nepareizas rīcības pasludināšana par pareizu, labklājības un izklaistu pacelšana uz “Eiropas vērtību” piedestāla ir ievadījušas Eiropas tautas, arī latviešu tautu, pašiznīcināšanās beigu cēlienā. Vai mūsu varas elite to nejut?

Pēdējā laika notikumi ar Āfrikas un Āzijas pārcelotājiem (bēgļiem?) un attieksme pret šo problēmu ir vēl viens demokrātijas, cilvēktiesību, tautu tiesību un suverenitātes nepareizas izpratnes realizācijas piemērs.

Uzraksts: Mēs nebrauksim atpakaļ

Okupanti un viņu...

Nikomeds

VANDĀLISMS IMIGRANTU UZŅEMŠANAS IESTĀDĒ TIMRO

Timro ir pilsēta Zviedrijas austrumos, 340 kilometrus no Stokholmas, kur mājā 10 000 iedzīvotāju. Te atrodas arī viens no Zviedrijas neskaitāmi daudzajiem imigrantu izmitināšanas centriem.

Trakas sātānistu orgijas ar alkoholu un narkotikām? Nē, pavisam miermīlīgs karstasinīgo Āfrikas dēlu mūsdienu protesta veids. Turklāt Eiropas neomarksisti, kuri sevi dēvē par *antifa*, iedrošina viņus nebīties un protestēt drošu prātu.

Iestādes direktore Ulla Vinberga to nosauca par “vispārējās neapmierinātības gadījumu” un, nomazgājusi rokas, kas apķepa ar fekālijām, kuras bija izsmērētas arī uz

protestē. Viņi nav laimīgi,” Ulla Vinberga saka. Viņa gan domā, ka incidentā pielietot fekālijas ir nožēlojami un nepieņemami. Iestādes personāls cenšas panākt, lai iemītnieki rakstītu sūdzības un ziņojumus, ja viņi ar kaut ko nav apmierināti. Bet tas nav nostrādājis.

“Viņi jau ir iemācījušies to, ka, ja viņi protestē, viņi dabū, ko vēlas. Mēs cenšamies panākt, lai viņi mēģinātu paklausīt mums un noticētu, ka mēs gribam viņiem to labāko,” direktore piebilst.

KĀ BŪS LATVIJĀ?

Ienācēji no Āfrikas būšot labāki par okupantiem sarkanarmiešiem, kuri, pieķēzījuši visas telpas, kurās vien ienākuši (kā tūkstoši tā laika cilvēki liecina). Tādās ilūzijās daži dzīvo joprojām. Bet aktīvie imigrantu gribētāji, liberāļi, nemitīgi melo, uzdodot nelegālos imigrantus, kas kuģo uz Eiropu pēc komforta un sociāliem pabalstiem, par bēgļiem, kam draud dzīvības briesmas.

Mūsmājas *antifam* Dzīzim Mēlbiksim tie, kas nostājas pret imigrantu

uzņemšanu, ir demagogi kvadrātā.

Guntis Bojārs fantazē kā appīpējies: “Latvija vismaz vienreiz varēja pārsteigt savā attīstībā un pateikt: ‘Jā, mēs ņemam tos bēgļus!’”

“Ļoti toksiskas debates Latvijā,” saka *eiropolītruks* Nils Muižnieks.

Juris Pūce nopeļ LTV darbiniekus par sabiedriski neatbildīgiem un savu misiju nepildošiem, jo 90% skatītāju aptaujā balso pret cittautiešu iepludināšanu. Nevajadzējis tādu jautājumu ielikt. 90% pret, 10% par.

Attieksme pret okupāciju 1940. gadā arī bija līdzīga.

Bet šie 10% vēlas pieķēzīt pasauli no apakšas līdz augšai. Un ne tikai ar fekālijām vien.

Izmantoti materiāli no zviedru preses. Jāpiebilst, ka totalitārā politikorektuma iebiedētajiem zviedriem šoreiz ir par daudz un imigrāciju nosodošu komentāru ir simtiem. Tas dod cerību, ka ar Zviedriju vēl viss nav pagalam.

Pirmpublikācija:
<http://www.ir.lv/>

Vija Vētra: “Latvija nedrīkstētu uzņemt melnos, jo tad nekādā ziņā Latvija vairs nebūs Latvija.”

18. septembrī Latvijas Radio atkārtoti izskanēja raidījums “21. gadsimta latvietis”. Tajā par aktuālo bēgļu un migrantu jautājumu izteicās ārzemju latvieši, kuri paši savulaik piedzīvojuši bēgļu gaitas. Savas domas izteica Vaira Paegle, kura, būdama Saeimas deputāte, balsoja par Abrenes atdošanu Krievijai, latviešu dejojāja un horogrāfe Vija Vētra un Kanādā dzīvojošā latviete Dace Veinberga.

Vairas Paegles un Daces Veinbergas politkorektās, liberālisma caurstrāvētās domas radīja pat pretīgumu, taču patikami pārsteidza Vijas Vētras teiktas, tādēļ nolēmām sarunu ar viņu publicēt arī laikrakstā “DDD”. Mazliet vienkāršotā, bet ļoti skaidrā, nepārprotamā valodā Vija Vētra atklāja, kāda nākotne gaida Latviju un latviešu tautu, ja pieņemsim amorālo Eiropas Savienības bēgļu uzspiešanas politiku.

Saruna ar Viju Vētru

Latvijas Radio: *Sešpadsmit gados pametusi Latviju, dzīvo Ņujorkā – visu nāciju iespējamā saikšanās vietas pašā centrā – Vija Vētra apgalvo, ka nekādā gadījumā Latvijas valsts nedrīkst uzņemt bēgļus no Āfrikas valstīm, jo tās vienkārši būs mūsu nācijas beigas.*

Vija Vētra: Man ir zināma tēma, par kuru es gribu runāt – un tā ir par to melno cilvēku uzņemšanu Latvijā.

LR: *Jūs tas aizvaino, ka Latvijā šī tēma tiek uzverta tik dusmīgi – nē, un viss!?*

V.V.: Nē, nē, nē – tieši otrādi. Man ir jāsaka, ko es paredzu Latvijai, kad uzņems viņus.

LR: *Bet tikai 250, nevis tik daudz kā Ņujorkā!*

V.V.: Ziniet – 250 pēc laika kļūs trīs reiz tik daudz. Latvija nedrīkstētu uzņemt melnos, jo tad nekādā ziņā Latvija vairs nebūs Latvija.

LR: *Un to saka Vija Vētra?*

Tagad vajadzētu latviešu valdībai aizņemties no tās dūšas, kas ir grieķiem, lai mēs turētos pretim tam, ko mums tagad pilnīgi nepiemēroti uzspiež.

V.V.: Jā, to saka Vija Vētra, jo esmu nodzīvojuši starp melniem Amerikā, un es zinu, kādi viņi ir, ja nav izglītoti vai ja nav mākslinieki. Man ir ļoti jauki draugi šeit starp viņiem, bet tie ir izglītoti cilvēki – tie ir mākslinieki. Bet tie, kas tagad nāks no tām laivām, kuras uzņems, tie ir neizglītoti, nav vispār gājuši skolās.

LR: *Tā laikam ir daļa no idejas – viņi ir jālaiž skolās, un latviešiem tas ir jānodrošina.*

V.V.: Ak, mums jālaiž skolās! Kā tad!

LR: *Tā ir tā politika.*

V.V.: Te es tiešām varu iekaist. Man ir dusmas, ka mūsu valdība neturas pretim! Mums jau ir kara bēgļi no Ukrainas, un tas ir daudz svarīgāk, jo viņi ir mums blakus.

LR: *Tā ir, jo Ukraina ir mūsu kaimiņvalsts.*

V.V.: Tā ir mūsu kaimiņvalsts – mēs arī par tiem jau gādājam, uzņemam, cik nu varam. Paši esam

zaudējuši tūkstošiem cilvēku, jo latviešiem pašiem nav darba Latvijā. Ko viņi (melnie) darīs, kad viņus ievēdīs?! Nav jau tā darba, ko dot viņiem! Viņi nav arī kvalificēti. Viņi nav cilvēki, kuriem ir kvalifikācijas, kuras mēs varētu izmantot. Viņi visi ir neskoloti.

Vispirms melnie ievēdīs slimības. Tas ir numurs viens. Lielākajai daļai no viņiem Āfrikā ir AIDS. Ebolas vīruss arī plosās Āfrikā.

Otrkārt, viņi nav izglītoti, viņi nav skoloti, nemaz nerunājot par kaut kādu augstāko izglītību – viņi vispār nav skolās gājuši. Kā viņi latviešu valodu iemācīsies, ja viņi nav iemācījušies mācīties?! Par to runāt, ka latviešu valodu viņiem iemācīsim – tas taču ir absurds!

LR: *Bet, ja savelk kopā jūsu personīgo pieredzi un viņu – jūs abi esat bēgļi. Jūs piedzimāt Latvijā un devāties bēgļu gaitās – arī viņi tagad bēg no visa tā, ko pieminējāt.*

Tagad vajadzētu latviešu valdībai aizņemties no tās dūšas, kas ir grieķiem, lai mēs turētos pretim tam, ko mums tagad pilnīgi nepiemēroti uzspiež.

V.V.: Viņi tur ir cīnījušies savā starpā ilgu laiku – viena cilts pret otru. Tas tā ir bijis visu laiku. Tas nav tā kā mums – pēkšņi karš, liela traģēdija visā Eiropā. Tās ir nesalīdzināmas lietas. Turklāt mēs kā bēgļi bijām tādās valstīs, kur vienāda kultūra, vienāda ticība, izglītības līmenis, rase utt. Mēs tiem cilvēkiem, kuri mūs uzņēma kā bēgļus, nebijām nekāds apdraudējums. Tieši otrādi. Piemēram, Kanādā, vīriešus pārbaudīja, vai viņi būs pietiekami stipri, lai strādātu.

LR: *Viņi pārbaudīja, vai atbraukušie vīrieši būs pietiekami stipri, lai cirstu kokus Kanādā.*

V.V.: Tieši tā! Mēs tām valstīm noderejām visādi, mēs neatšķirāties ne rases ziņā, ne ticības ziņā, ne izglītības ziņā. Es pat teiktu, tieši otrādi – mūsu ārsti no Latvijas bija labāki par vietējiem. Zīnu ķirurģu Staprānu no Latvijas, kuram Rīgā bija pašam sava

Mēs tiem cilvēkiem, kuri mūs uzņēma kā bēgļus, nebijām nekāds apdraudējums. Tieši otrādi.

klīnika. Tam dakterim, kam Dzimentē pašam bija klīnika, atnākot uz Ameriku, bija jāslauka slimnīcā grīda. Viņš strādāja un ar laiku atkal varēja būt savā profesijā. Mūsu cilvēki zināja, kā strādāt, kā atkal uzrāpties augšā, jo viņi jau tur bija bijuši. Šie cilvēki, kuri tagad dodas uz Eiropu laivās, nekur nav bijuši. Viņi nav iemācījušies.

LR: *Jūsprāt, viņi nemaz negrib, viņiem nav motivācijas izaugt?*

V.V.: Viņi lielāko daļu ir ļoti slinki. Un no sākuma būs tā – viņiem dos naudu. Un viņiem būs pat lielāka nauda nekā mūsu pensionāriem.

LR: *Par dažiem eiro lielāka, bet pēc būtības būs vairāk.*

V.V.: Nu, būs, būs! Bet naudu viņiem dos tikai zināmu laiku, un kas notiks tad, kad viņiem vairs nedos līdzekļus? Darba nebūs, un tad sāksies zādzības. Tad sāksies ne tikai zādzības, bet arī slepkavības – viņi ir naski uz to. Būs izvarošanas utt. Tas būs Latvijai nākotnē, un par to valdībai tagad ir jādomā. TAGAD!

LR: *Eiropā ir solidaritāte. Tik daudz viņu ir Itālijā un Maltā, tādēļ ir jāpaldā ar citām valstīm.*

V.V.: Citas valstis ir arī citur – ne tikai Eiropā! Kāpēc viņi neiet pie tiem, kuriem ir liela nauda, piemēram, uz Arābu Emirātiem, Kuveitu?

LR: *Viņi bēgļus neņem pretim.*

V.V.: Tad viņus vajag piespiest uzņemt bēgļus. Klimata ziņā tas arī ir piemērotāk. Ko tie bēgļi darīs Latvijas ziemeļos? Bet tādā Kuveitā, kur arābi dzīvo, viņiem būs labi. Tur, vispirms, ir liela nauda.

LR: *Viņiem nav nekādas gribēšanas pieņemt bēgļus.*

V.V.: Kā jau teicu, tad viņi ir jāpiespiež. Ir kaut kas jādara, lai viņi gribētu.

LR: *Bet cilvēki laivās brauc uz Eiropu, jo viņi grib brīvību. Atceraties, kā jūs braucāt pēc brīvības uz Ameriku?*

V.V.: Jā, jā, jā... viņiem vajag brīvību, lai citus

slaktētu nost? Protams, visi nav slepkavas, bet daži tādi ir. Ar melnajiem ir tā – ja viņi nav izglītoti, viņi nav sevišķi tīri, viņi neuzvedas kā vajag. Viņu ideja, kas ir brīvība, nozīmē – es varu splaut, kur gribu! Tā viņi izprot brīvību.

Manuprāt, valdībai patiešām ir jāpārdomā šī lieta, jo tā ir viena liela un briesmīga lieta, ko viņi tagad uzsāk. Tagad par to ir jādomā, jo tad, kad būs par vēlu, viņi (valdība) kodīs savus pirkstus, ka to nevarēja darīt. Viņiem ir jāturas pretim.

LR: *Interesanti to dzirdēt no jums – no Vijas Vētras, kura to visu ir pieredzējusi no otras puses. Jūs taču zināt to sāpi, kā jūtas bēgļi.*

V.V.: Mēs bijām piemēroti bēgļi. Mēs bijām varbūt pat labāki par tām zemēm, kuras mūs uzņēma. Mums bija pat labāka izglītība par tiem, kuri mūs uzņēma.

LR: *Jūs tās zemes bagātinājāt.*

V.V.: Kad es aizbraucu uz Austrāliju, tad tur dzīvojošajiem nebija ne manieres, ne attīstības. Vietējie dzīvoja kā kovboji pirms simts gadiem Kalifornijā. Tagad mēs, bēgļi, atstājam Austrāliju kulturālu. Mēs ievēdām to kultūru Austrālijā. Tagad visiem ļoti patīk braukt uz Austrāliju, jo tur ir skaisti un jauki, bet tas tā nebija, kad es tur aizbraucu.

LR: *Jūs, Vija, esat tik daudz ceļojusi, jūs esat mainījusi savas dzīvesvietas un katru reizi esat varējusi saglabāt sajūtu, ka dodat šīm vietām kaut ko. Jums ir aizdomas, ka tie melnādainie ieceļotāji, kas tagad nāk uz Eiropu, tikai ņems, neko nedodot?*

V.V.: Par to es runāju, jo viņi nav piemēroti Eiropai. Viņi neko nedos – tikai ņems. Viņi ne tikai ņems, bet arī sagandēs mūsu kultūru, mūsu zemi. Tagad vajadzētu latviešu valdībai aizņemties no tās dūšas, kas ir grieķiem, lai mēs turētos pretim tam, ko mums tagad pilnīgi nepiemēroti uzspiež.

Par bēgļiem: piepildās Muamāra Kādafi paredzējums

infoagentura.wordpress.com

Piepildās Rietumvalstu gāztā un nogalinātā Lībijas vadītāja Muamāra Kādafi paredzējums, ko viņš izteica vienā no savām pēdējām runām – Eiropu pārpludina bēgļu un imigrantu pūļi.

2011. gada martā, kad pilnā sparā ritēja ASV, Francijas un Lielbritānijas specoperācija Lībijā, Kādafi teica: “*Un tagad paklausāties jūs, cilvēki no NATO! Jūs mēģināt sagraut sienu, kura aiztur afrikāņu imigrācijas plūsmu uz Eiropu, sienu, kura aptur “Al-kaidas” teroristus. Šī siena ir Lībija. Un jūs viņu iznīcināt. Jūs esat idioti, un jūs degsit elles ugunīs par tūkstošiem afrikāņu bēgļiem un par “Al-kaidas” atbalstītānu.*”

Savukārt TV kanālam France 24 Kādafi sacīja: “*Ir miljoniem melnādaino, kuri grib nokļūt līdz Vidusjūrai un pēc tam Francijā un Itālijā, un Lībijai ir svarīga nozīme Vidusjūras reģiona aizsardzībā.*”

“*Lībija kļūs par Somāliju Ziemeļāfrikā un Vidusjūrā,*” tēvu papildināja viņa dēls Seifs. “*Jūs redzēsiet pīrātus Sicīlijā, Krētā un Lampedūzā. Jūs redzēsiet miljoniem nelegālo imigrantu, un tam visam sekos terors.*”

Jāatgādina, ka 2011. gadā t.s. “arābu pavasara” ietvaros ASV organizēja virkni vāji maskētu specoperāciju tobrīdējo arābu valstu līderu gāšanai, izmantojot arī visradikālākos islāmistus. “Arābu pavasara” triumfs bija Ēģiptes prezidenta Hosnija Muberaka gāšana, savukārt beidzās “arābu pavasaris” Lībijā, kurā neizdevās nomainīt valsts vadību tikai ar nemieru organizēšanas metodēm, tāpēc tika veikta maskēta militāra intervence, iesūtīt valsti par nemierniekiem maskētas specvienības, un pilnīgi atklāta Lībijas bombardēšana. Pats Muamārs Kādafi pēc pusgada ilgas pretošanās iebrucējiem tika noķerts, spīdzināts un publiski brutāli nogalināts. Viņa mirstīgās atliekas tika atdotas mežoņu pūlim, kuri par tām visādi izņirgājās, tas tika nofilmēts un pārraidīts pa visiem vadošajiem pasaules TV kanāliem.

Šo mežonību tieši iniciēja un vadīja bijusī ASV valsts sekretāre un tagadējā ASV prezidenta amata kandidāte Hilarija Klintonē un bijušais Francijas prezidents Nikolā Sarkozy, kurš, pārkāpjot Francijas tiesību normas, bija saņēmis naudu no Kādafi savai priekšvēlēšanu kampaņai.

Savukārt amerikāņi un to pakalpiņi turpmāk jebkuram valsts vadītājam, kurš nepilda ASV rīkojumus, gan neformāli, gan publiski draud ar Kādafi likteni.

Pagājušajā avīzes numurā publicējam Raiņa slaveno dzejoli “Kalnā kāpējs” no interneta vietnes: www.korpuss.lv. Diemžēl šajā vietnē dzejolis ir publicēts ar kļūdu, kura tur atrodas vēl patlaban.

Publicējam dzejoļa pareizo versiju no Raiņa kopotajiem rakstiem.

KALNĀ KĀPĒJS

...Tad kļūsi vientulīgāks gads pēc gada,
No tevis atšķelsies pēc drauga draugs,
Rets ceļotājs, kas būs tev dvēslē rada,
Un reta puķe, kas tev klintīs augš.

Tad zudīs arī tie, – un kalnu tālēs
Bez gala klusums s i r d i tevīm žņaus;
Tev nebūs dusas atrast ledus gālēs:
Visapkārt tevi ledains vairogs segs,
Bet visas zemes ilgas krūtīs degs.

Rainis

UZTURĒT UN ATTĪSTĪT SEVĪ LATVIETĪBU!

Saruna ar advokātu **Aldi Alliku**

Turpinājums no iepriekšējā numura

MĀCĪTA, BET NE GUDRA

DDD: *Kā jūs raksturotu bijušās prezidentes Vairas Viķes-Freibergas aicinājumu – pavilkt vēsturei apakšā svītru un sākt visu no gala, no baltas lapas?*

Aldis Alliks: Es uzskatu šādus aicinājumus par kaitnieciskiem – neatkarīgi no tā, kurš tādus izsaka. Tie ir pretlatviski un pretvalstiski! Ja tā runā latvietis, viņš tikai un vienīgi pūš savas tautas un Latviešu Valsts nelabvēļu stabulē. Izpūš to caurvēju, kas viņam galvā. Ja tā pasaka Vaira Viķe-Freiberga, man atliek secināt, ka viņa ir mācīta, bet ne gudra. Acīmredzot viņai – desmitiem gadu fiziski un garīgi ļoti tālu no Latvijas dzīvojušai – joprojām ir grūtības ar “integrēšanos” un “asimilēšanos” savā Tēvzemē. Un šīs grūtības joprojām nav pilnībā pārvarētas – par to liecina, piemēram, viņas nesenie izteikumi organizētās imigrantu jeb tā saukto “bēgļu” kontribandas problēmu sakarā.

Jūdaismā ir tāds vieds padoms: “Neceliet sev elkus.” Nekad neesmu bijis iekšā tajā eksaltētajā Vairas Viķes-Freibergas kā

ir mūsu vēsture – gan kultūras, gan politiskā, gan jebkurā citā aspektā. Par latviešu tautas un valsts pagātni, vēsturi aizmirst un sākt jaunu dzīvi “no nulles”, ar iztukšotu galvu – tāds aicinājums man viennozīmīgi raisa asociācijas, piemēram, ar “Saskaņas centra” kādreizējo piedāvājumu noteikt trīs gadus ilgu moratoriju vēstures jautājumiem ar tādu domu, ka, lūk, trīs gadus nerunāsim par okupāciju, nerunāsim par tās sekām, nerunāsim par to, kas ar latviešu tautu ir darīts.

Tas nav manam prātam aptverams un man pašam pieņemams, ka latvietis var aicināt cirst nost savas tautas saknes. Vai Vairai Viķei-Freibergai ienāktu prātā uzrunāt ebrejus un aicināt viņus aizmirst par holokaustu, aizmirst par savu tautiešu pārdzīvojumiem un likteņiem, vienreiz beigt čīkstēt un vaimanāt, pavilkt visam apakšā svītru un sākt visu no jauna?! Es gribētu redzēt ebreju reakciju un arī to, kas no viņas pašas paliktu pāri politiskā un visādā citādā nozīmē. Kāpēc gan viņa var atļauties mums, latviešiem, kaut ko tādu pateikt?

Protams, es pamanu no vērtētāju arī Vairas Viķes-Freibergas labās un cildināmās darbības un īpaši-

pārmet, ka vaimanājam, čīkstam par vēstures notikumiem, bet vai tā ir? Mēs tikai neļaujam aizmirst svarīgāko, kas var apvienot latviešu tautu.

Aldis Alliks: Apgalvojumi, ka mēs, latvieši, par daudz vaimanājam un čīkstam, jau lielākoties izskan no pašu latviešu mutēm. Ne jau kāds no malas mums to pārmet. Tas atkal ir mūsu tautas lielas daļas nacionālās pašapziņas trūkums, verdziskuma un kalpības izpausme, kas liek kaut ko tādu runāt.

Natans Barkāns tiešām bija ļoti cienījams Latviešu Valsts pilsonis. Es ļoti cieni un augsti novērtēju viņa ne tikai kā savas kopienas lidera, bet arī kā mūsu valsts pilsoņa un īstena patriota darbību. Daudzas savulaik iesāktās lietas tagad turpina viņa dēls, rabīns Menahems Barkahans. Neapšaubāmi, viņi pārstāv tautu, no kuras var un vajag ļoti daudz mācīties.

Un arī no citām tautām var un vajag mācīties. Es varbūt tagad izpelnīšos kādu latviešu neizpratni, bet – manuprāt, mums ir vērts daudz ko pamācīties arī no Krievijas un krieviem. Nevar nepamanīt limeni, kuru ideoloģiski ir sasniegusi krievu tauta. Un to, ko viņi ir gatavi daudz paciest un pieciest lielu ideju un ideālu vārdā, kaut vai tās pašas domas par Krievijas impērijas atjaunošanu vārdā. Protams, mums, latviešiem, daudzējādā ziņā viņu idejas nav un nevar būt pieņemamas. Bet es te runāju nevis par saturu, bet par principu – katrai tautai, un jo īpaši mūsu daudz cietušajai tautai, ir nepieciešama kopīga ideja, mērķis, sapni.

Tātad – ja redzam, ka mūsu mājās mums kaut kā pietrūkst, ja kaut kā nav vispār vai nav līdz galam izveidots, tad, kā aicināja Krišjānis Valdemārs un citi jaunlatvieši, *jānododas jūrīnā, jākrāj zelts pūrīnā*. Dodoties uz citām valstīm, katrs latvietis var paņemt un, ja ne fiziski, tad garīgā, idejiskā limenī pārvest mājās to, kas ir vajadzīgs latviešu tautas un Latviešu Valsts tālākai izaugsmei un attīstībai.

Arī mums ir nepieciešams “dzīt iekšā” latviešos mūsu tautai un mūsu valstij svarīgās vērtības un pārliecības, jo, ja ir idejas un ideāli, cilvēks var pieciest atrašanos, kā mēdzu teikt, “Maslova piramīdas pirmajā vai pat pagrabstāvā”. Tad cilvēks ir stiprs garā, un tāds ir spējīgs sapemties un izlīst ārā no turienes, kur ir ilgstoši iestrēdzis. Savukārt, ja pieņemam citu un diemžēl arī daudzu savu tautiešu domu, ka mūsu tautai un valsts ir slikta u.tml., tad nekāda gribasspēka veido-

šana, domāšanas attīstīšana, sevis disciplinēšana, grūtību pārvarēšana neizdosies, gluži pretēji – cilvēki zaudēs cerības, atmetīs ar roku, padosies.

DDD: *Daļēji varu piekrist par krievu tautas spēju sekot idejai, zēt tikai, ka tā ļaujas saindēties ar imperiālismu un šovinismu, tā vietā, lai attīstītu patiesu nacionālismu, kas garantētu tautai attīstību un plaukstošu nākotni.*

VISS IR GALVĀ

DDD: *Kā latviešos nostiprināt ideoloģiju, nacionālo piederību savai tautai? Ne reizi vien mūsu laikrakstā cilvēki ir izteikušies, ka Atmosdas laikā par maz ir lijušas asinis, tādēļ šodien latvieši nespēj novērtēt to, kas viņiem pie-*

Aldis Alliks: Diezin vai atradīsim vai izdomāsim vienu tādu pareizu un universālu atbildi uz jautājumu, kāpēc mums kā tautai un mūsu valstij ne viss ir izdevies tā, kā gribētos. Mans uzskats ir tāds, ka – lai tautā veidotos nacionālās piederības apziņa, pilnībā vajadzētu pietikt ar tām ciešanām un asinīm, kas jau ir izlietas, sākot no 1940. gada. Un tām, kas izlietas Latviešu Valsts veidošanās laikā, piemēram, 1919. gada Brīvības cīņās.

Es domāju, ka cilvēkam, kurš jau okupācijas gados ir domājis un vērtējis, kas ir kas un kāpēc, un arī jau pēc okupācijas laika dzimušajiem un augušajiem, kuri zina savas tautas un valsts vēsturi, tiešām vajadzētu pietikt ar visu to, cik asiņu šajā zemē latvieši jau ir izlējuši un ko dzīvi pali-kušie ir bijuši spiesti pārdzīvot, man tā liekas...

DDD: *Man, personīgi, jau pietiktu...*

A.A.: Jā, man okupācijas laikā pietika ar audzināšanu, ko baudīju savā ģimenē. Mazs puika būdams, klausījies radio “Brīvā Eiropa” un “Amerikas Balss” latviešu redakciju raidījumus. Mana vecmāte, kura dzīvoja kopā ar mani un maniem vecākiem, nespēja slēpt savu naidu pret krieviem un visu krievisko, jo tajā valodā runājošie bija latviešiem atņēmuši valsti un viņai vīru, kurš, pieredzējis krievu okupācijas prātam neaptveramās izpausmes, pats pieteicās leģionāros un 1944. gadā krita karā. Okupācijas laikā viņa nebija aplūsināma nevienā pašā 18. novembrī – katru gadu šajā datumā viņa no sirds un ar pārliecību nodziedāja “Dievs, svēti Latviju”. Un arī tolaik aizliegtajos Ziemassvētkos neklusēja. Es daudz tikos un runāju ar ulmaņlika cilvēkiem, klausījies viņu dzīves stāstus. Un man joprojām pil-

nīgi pietiek ar ciešanām, kas manai tautai jau ir bijušas, un ar asinīm, kas jau ir izlietas.

Atmodas laikā Igaunijā – atšķirībā no Lietuvas un Latvijas – taču vispār neli-ja asinis. Vai tad viņiem ir problēmas ar valstisko un nacionālo pašapziņu?

Viss ir galvā. Un ar galvu ir jāstrādā. Galva, kā jebkurš orgāns, var atrofēties, ja to ilgstoši un sistematiski nelieto.

DDD: *Es domāju, vēl svarīgāka ir sirds. Atceros, vēsturnieks H. Strods teica, ka, viņaprāt, nevienā citā tautā nav bijuši tik daudzi nodevēji kā latviešiem. Bet nodevība tomēr ir sirds kaite.*

A.A.: To jau arī Lidi-ja Lasmane-Doroņina ne reizi vien ir pieminējusi savās intervijās. Diemžēl. Bet tieši tāpēc ir vajadzīga tā attīrīšanās caur *čekas maisu* atvēršanu, lustrāciju. Tai ziņā gan būtu reiz jāpaveik svītra apakšā, bet to drīkst pavilkt tikai un vienīgi zem nopietni, rūpīgi paveikta darba, nevis atmetot ar roku un neko no tā pat nesākot darīt.

VĒRTĪBAS UN IDEĀLI IR JĀAIZSTĀV

Aldis Alliks: Kas ir pirmais – galva vai sirds? Vai pirmās ir domas vai arī sajūtas? Es teiktu, ka tā ir mīļiedarbība: mūsu domas ietekmē mūsu sajūtas, un otrādi, mūsu sajūtas ietekmē mūsu domas. Varu tikai vēl un vēlreiz paust savu pārliecību, ko esmu guvis savā dzīves pieredzē – pirmkārt, katram ir jāstrādā ar sevi; otrkārt, ir nepieciešama disciplīna, gribasspēks, lai uzsāktu ar sevi strādāt un to kādā brīdī nepārtrauktu. Līdzības runājot, tas ir kā akmens, ko iemet ūdenskrātuvē – vispirms tas saņem grūdienu pats un tikai pēc tam vilnīši veidojas, izplatās arvien tālāk un plašāk, skar citus.

18. novembris, 11. novembris, 16. marts, 23. augusts, 14. jūnijs, 25. marts un citas mūsu tautai un valstij svarīgas svētku un piemiņas dienas – tajās ir jānodod ārpus mājām, jāapmeklē pasākumi, “jāuzku-

rina”, jāuztur un jāattīsta sevī latvietība, nacionālās un valstiskās piederības sajūta. Nevienš cits taču to manā, mūsu vietā nedarīs!

Kad iet pavisam grūti, atmostas agrāk snaudušais pašsaglabāšanās instinkts. Es pieļauju iespēju, ka, turpinoties arvien spīgtāk vērojamiem un jūtamiem mūsu tautu un valsti degradējošiem procesiem, ar laiku kāds kopīgs mesija vai Mozus mums uzradīsies. Taču mums katram ir jābūt gatavam tam brīdim. Jebkuras iespējas spēj saskatīt un izmantot tikai tas, kurš tam ir gatavs.

Nesen internetā noskaidrojās videosīzētu par to, ka Polijā trīskārt ir palielināties dalībnieku skaits organizācijā, kas pielīdzināma mūsu zemessardzei. Tajā ir gan sievietes, gan arī, protams, vīrieši. Viņi trenējas militārās zinībās, apgūst pamatzināšanas, kā rīkoties, ja kāds iebruk Polijā. Kā rīkoties, ja būs jāaizstāv sava māja, sava ģimene.

Sava ģimene, savi bērni, savas vērtības un ideāli ir jāaizstāv. Vienmēr ir un būs jāaizstāv. Es uzskatu, ka Latvijā daudz vairāk uzmanības ir jāpievērš patriotiskajai audzināšanai bērnudārzos, skolās, augstskolās (bet vispirms, protams, mājās, ģimenēs).

Uzskatu, ka ir nepieciešama arī kaut kāda veida militāra apmācība skolās. Laikā, kad jau sen vairs nepastāv obligātais karadienests, kaut kādā citā veidā tomēr ir cilvēkiem jāiemācās aizstāvēt sevi. Un gan pašiem sevī, gan arī mūsu bērnos un mazbērnos ir jāiemācā apziņa, ka ir lietas, par kurām vienmēr jāceļas kājās un jāiet cīnīties, ja šīs lietas tiek apdraudētas (nevis – kā vidējais aritmētiskais latvju politiķis teiktu – vispirms labi jāapsver, jāpadomā, jāpaskonsultējas ar vēsturniekiem, ar militāriem speciālistiem u.tml.).

Vēl un vēlreiz jāuzsver, ka sabiedrības un tautas pamatšūniņa ir ģimene. Nacionālpatriotiskajai pārliecībai, vērtībām un ideāliem ir jāpāriet uz nākamajām paaudzēm gluži vai ģenētiskā limenī. Bērniem tās lietas jāsaņem jau “ar mātes pienu”.

*Turpmāk vēl...
Intervēja Liene Apine*

prezidentes nekritisko pielūdzēju pūli. Neesmu patiesi, no sirds sajutis viņu kā latviešu tautas garīgo līderi, kā īstenu Latviešu Valsts prezidentu. Abu prezidentūras termiņu laikā bija daudz tādu lietu, kuras man nav pieņemamas. Tā pati deniņu bakstīšana ar pirkstu vienugad 16. marta leģionāru gājiena dalībniekiem. Viņas attieksme pret valsts valodu. Abrenes atdāvināšana taču arī notika viņas “ziedu laikos”. Esmu regulāri sajutis, ka viņa īsti neizprot latviešu tautas sāpes, ciešanas, vēsturi – laikam jau tāpēc, ka ilgstoši ir bijusi prom, dzīvojusi citā kultūrvidē.

Tautai aizmirst savu pagātni – tas visnotaļ ir neloģiski un, kā jau teicu, **kaitnieciski**. Nevar koks pastāvēt, ja tam nav sakņu. Un mūsu tautas saknes

bas. Kad viņa komentēja notikumus Ukrainā, es tiešām jutu, ka pēdējo gadu gaitā viņa ir daudzējādi augusi vai vismaz sākusi daudz ko saprast.

NEPIECIEŠAMA KOPIĢA IDEJA

DDD: *Ja runājam par šo līdzību ar koka saknēm un tautas apziņas veidošanos, atceros savu kādreizējo tikšanos ar rabīnu Barkānu, kurš ieteica mums, latviešiem, mācīties no žīdu tautas, kuras spēks ir vēsturisko sakņu apzināšanā. Tautas apziņa veidojas ne jau atmiņā par pēdējo gadu notikumiem. Bērnām gandrīz vai ar mātes pienu ir jāiedod nacionālās piederības apziņa. Manuprāt, latviešu tautai trūkst nacionālās piederības apziņas. Mums*

AUGŠUP

Kā lotoss, izaudzis no dūņām, dubļiem,
Tik neskarts, tīrs uz sauli augšup steigz,
Tā cilvēks – atbrīvots no zemes žņaugiem,
Lai tiekties augšup nekad neizbeidz.

Un tā, lūk, nepārtraukti augt un tiekties
No zemes staigāja tik augšup vien.
Un nepagurt un nekad nesaliekies,
Lai zemes saites ceļā nesasien.

Redz aizvien tuvāk nākam Jauno Zīmi,
Tā, zemei cauri zibsnīdama, mirdz.
Un gars ja sasniedzis ir Dailies brīvi,
Tad Jaunai Ausmai pretī dodas sirds.

Ja Jauno Pasauli kāds noniecina,
Ar to tam nākas savu gaitu beigt –
Tāds vakardienas atblāzmu vien zina,
Un nebūs spēka Rīta Zvaigzni sveikt...

Steidzīte

Vai bēgļiem pienākas vairāk nekā savējiem?

Alfrēds Buls

Satversmes VIII nodaļas sadaļas “Cilvēka pamattiesības” 91. pants noteic, ka **visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā.**

Taču realitātē šo Satversmes pantu daudzas valsts amatpersonas ignorē, bieži pieņem pretlikumīgus, pret tautas interesēm vērstus lēmumus un paliek nesodītas. Šāda Satversmes un citu spēkā esošu tiesību aktu prasību ignorēšana, patvaļīga trakēšana ir pretlikumīga.

Manuprāt, visšķēļošākais **valsts amatpersonu patvaļas** piemērs ir **valdības lēmums piešķirt bēgļiem un viņu bērniem lielākus pabalstus nekā Latvijas bērniem.**

Kamēr Latvijā bērnu pabalsts sasniedz 11,75 eiro mēnesī, bet vidējā pensija ir aptuveni 250 eiro, valdība pieņēmusi lēmumu bēgļiem Latvijā izmaksāt 256 eiro lielu ikmēneša pabalstu, turklāt viņu bērniem pabalstā paredzēts piešķirt 76 eiro mēnesī. Tas ir izraisījis sašutumu sabiedrībā. Vai tik tiešām bēgļiem pienākas vairāk nekā savējiem?

Piekrītu, ka visām valstīm pasaulē būtu jāpieņem bēgļu jautājumu risināšanā. Gribu šeit tikai piebilst, ka valstis, kurās rūpējas par saviem iedzīvotājiem, valdības diez vai bēgļiem piedāvās labākus pabalstu noteikumus, nekā to piedāvā Latvijas valdība saviem iedzīvotājiem (pirmkārt, bērniem).

Un šādu Latvijas valdības lēmumu var droši saukt par **Latvijas bērnu DISKRIMINĀCIJU** attiecībā pret sagaidāmo bēgļu bērniem. **Krimināllikuma 149.1 pants “Diskriminācijas aizlieguma pārkāpšana”.**

Uzskatu, ka politiķiem steidzamības kārtībā ir jāatceļ pieņemtais diskri-

minējošais lēmums un jānosaka bēgļu bērniem tāds pats pabalsts, kādu saņem Latvijas bērni (11,75 eiro mēnesī). Bet pilngadīgajiem bēgļiem ir jāpiešķir bezdarbnieka statuss, un piešķiramais pabalsts būtu 50% no minimālās mēneša darba algas (50% no 360 euro). (MK 02.12.2014. noteikumu Nr.734 redakcijā). Tāds Latvijas nabadzīgākos iedzīvotājus nediskriminējošs bēgļu pabalsts būtu 180 euro mēnesī katram pilngadīgam bēglim. Domāju, pie šāda (manuprāt, taisnīga) bēgļu problēmas risinājuma lielu atbalstu bēgļiem ikdienā sniegtu arī Latvijas iedzīvotāji, jo tiktu ievērots vissvarīgākais noteikums – **Taisnīguma princips.**

Tiesības iesniegt pieteikumu Satversmes tiesā par lietas ierosināšanu par citu Saeimas, Ministru kabineta, Valsts prezidenta, Saeimas priekšsēdētāja un Ministru prezidenta aktu, izņemot administratīvos aktus, atbilstību likumam ir: Valsts prezidentam, Saeimai, ne mazāk kā divdesmit Saeimas deputātiem.

Aicinu Latvijas iedzīvotājus, it sevišķi tos, kuriem ir nepilngadīgi bērni, pieprasīt Valsts prezidentu un ievēlētos Saeimas deputātus izmantot savas tiesības un vērsties Satversmes tiesā. Savu iesniegumu Valsts prezidentam esmu jau nosūtījis. Savus individuālos iesniegumus vajadzētu sūtīt arī Latvijas Ģenerālprokuroram par kriminālprocesa ierosināšanu pret tām Latvijas amatpersonām, kuras sagatavoja un pieņēma minēto Latvijas iedzīvotājus Diskriminējušu lēmumu. Tikai kopīgiem spēkiem mēs varam panākt Taisnības uzvaru.

Vēlu veiksmi, lai mums kopā izdodas.

NACIONĀLĀ KULTŪRA – TAUTAS SARDZĒ

Tomariņš Kārlis

Inženierzinātņu doktors

Tautu kā etnisku nāciju sargā un tai dod mērķtiecīgu dzīvotspēju tās nacionālā kultūra, kas radošā, savas nācijas dzīvesziņai atbilstošā darbā veidojusies saskaņā ar savu tautu auklējošo dzīves vidi un pilnveidojas tālāk, balstoties uz atziņām, kas saglabājušās un izpaužas intuīcijas, virzošas izpratnes un dziļuma izjūtas veidā – kā tautas garīgais mantojums.

Kultūra – tā tagad saistīta ar nacionāli radošu darbu. Bet ne katrs grib strādāt. Ir arī tādi, kuri grib, lai viņu vietā strādā citi. Protams, arī šādi uzspiests darbs tā darītājam ir darbs, taču tajā (kā vergu darbā) nav vietas radošai personīgai iniciatīvai, kas ir nacionālās kultūras neiztrūkstoša sastāvdaļa un nelūgtajiem kaklakungiem var radīt šķēršļus. Tautu var padarīt dumju un paklausīgu tikai tad, ja izdodas izdzēst tās ilgstošās pastāvēšanas laikā gūto garīgo mantojumu – nacionālo kultūru, kas ir galvenā tautas dzīvesziņas nesēja un sargātāja.

Ceļu uz brīvību rādīs mūsu tautas dižā garīgā mantojuma sniegtais radošās gudrības tikums – latviešu Dieva padoms, to īstenojot ar savu tautiešu personīgo iniciatīvu.

Par iedarbīgu tautas garīgā mantojuma un kultūras likvidēšanas līdzekli ierādījies “jaunās pasaulles” celšanas sludināšanas princips, tautas atklāto un dzīvesziņā iekļauto īstenību aizstājot ar jaunu, mērķtiecīgi pieņemtu – bieži vien īstenībai pretēju – maldinošu patiesību. Kā labu piemēru te varētu minēt situāciju, kad kādam gadījies izdarīt otram pāri. Tādās reizēs tagad ir pieņemts, ka pāridarītājs saka: “Es atvainojos.” Bet, vai tas, kurš darījis otram pāri un pateicis – “es atvainojos” (es piedodos) –, ar to ir dzēsis savu vainu?

Kad latvieši drīkstēja būt kultūras tauta, viņi tādos gadījumos teica: “Lūdzu, atvainojiet!” Arī vācieši, kas 800 gadu laikā latviešu kultūras ietekmē no krustnešu zemcilvēkiem izveidojās par kultūras tautu, saka: “Bitte, entschuldigen Sie,” bet ne: “Ich entschuldige mich.”

Piemērā minētās sma-

dzeņu skalošanas būtība – cenšanās tautas garīgā mantojuma sniegtās izpratnes vietā iesmērēt mērķtiecīgi pieņemtu vilts patiesību – vēsturiski ir pazīstama jau sen. Tā ir pamatā cilvēces liekēžu veidoto lielo kosmopolitisko “relīģiju” misijai – izdzēst kultūras tautām viņu nacionālo pagātnes apziņu, radošo gudrību, daiļuma atziņu, nacionālās patiesības izpratni – pārbūvēt šīs tautas par nedomājošu un izredzētajiem kungiem paklausīgu vergu baru.

Šķiet, minētā mērķa sasniegšanai labi derētu ne tikvien Baznīcas ar Bībelēm un gara nabadzības sludinātājiem, bet arī tautā pastāvošās skolas – tikai mērķtiecīgi pārkārtojot mācāmo vielu.

Taču te pastāv šķērslis – visas tautas nav vienādas. Klaidoņu tautām, kuras savu etnisko dzimteni pametušas un noteiktā mērā zaudējušas savu garīgo mantojumu, – tādām iemācīt pieņemt pēc vajadzības šādu vai citādu patiesību var viegli, kaut vai ar ticības palīdzību.

Citādi ir tautām, kuras ilgstoši dzīvojušas savā etniskajā dzimtenē un laika gaitā izveidojušas savu nacionālo kultūru ar tās sniegto patiesības izpratni (nevis pieņemtu) īstenībai atbilstošu. Tādas tautas apmūļkot nav viegli. Var teikt arī tā: tās sargā viņu nacionālā Dieva padoms.

Arī latviešu tautu pārbūvēt par mūļkiem nerādās viegli. Brīvās Latvijas laikā skolās mācības balstīja uz atziņas, ka par apgūstā-

radoša darba vienība kalpo savai nācijai – augstākās pakāpes organismam – nepieļauj tās veidotā pasaules skatījuma piegānišanu ar svešām pieņemtām vilts patiesībām. Ne katra patiesība ir īstenība.

Kā redzams, mācību laboratorijās, kurā izzināšanas norise apvienota ar radošu darbību un izpratni, veidojas dižs spēks tautas pasargāšanai no pārbūvēšanas par paklausīgu mūķu baru. To sāka saprast arī latviešu tautas un tās kultūras nīdēji. Atmodās, pārkārtojās un pārkārtoja arī mācību laboratorijas.

Tautu var padarīt dumju un paklausīgu tikai tad, ja izdodas izdzēst tās ilgstošās pastāvēšanas laikā gūto garīgo mantojumu – nacionālo kultūru, kas ir galvenā tautas dzīvesziņas nesēja un sargātāja.

Modē ievada datorus un virtuālo apmācību, kas pāvēra iespējas mērķtiecīgi pieņemt jaunas patiesības.

Bet latvieši vēl nebiju pārbūvēti par mūļkiem. Tehniskajā Universitātē katru pavasari tiek rīkotas t.s. atvērto durvju dienas, kad vidusskolu beidzējiem izrāda mācību laboratorijas. Vienā no šīm reizēm fakultātes dekanam ienāca prātā apmeklētājus apulcināt un palūgt viņiem izteikties, ko labu redzējuši. Atbilžu saturs bijis, apmēram, šāds: vienīgās laboratorijas, kurās bijis kaut kas interesants redzams, bijušas antenu laboratorija un akustikas laboratorija; visās pārējās stāvējuši tikai tukši galdi, uz kurām saliktas idiotu kastes.

Nav brīnums, ka pēc šāda vērtējuma laboratoriju korpusā tika mācībām slēgts, apkārt uzcelts žogs ar apsardzi, uzsākts dižs remonts, akustikas laboratorija – vienīgā tāda Baltijas valstu augstskolās – izdemolēta, tajā esošās iekārtas, arī Lībekas tehniskās universitātes profesora Hellmanna dāvinātā pazīstamā Dāņu firmas Bruel & Kjaer gatavotā aparatūra akustiskiem mērījumiem, nolaupītas un likvidētas. Nebrīnīsimies, jo akustika taču ir zinātne, kas saista ar kultūru, bet kultūra, būdama nacionāla, valdošām aprindām ir nevēlama.

Virtuālai apmācībai piemīt politiski svarīga īpašība: tā dod iespēju radīt un pieņemt jaunas, mūsdienīgas patiesības. Ikdienu dzīvē cilvēks uztver pasauli ar pieciem maņu veidiem: redzi, dzirdi, tausti, garšu un ožu. Tas iespēju robežās jāņem vērā, mācot cilvēkiem iepazīt dabu. Pieņemsim, ka skolniekam jāiemāca, kas ir avene. Skolotājs to parāda, ļauj aptaustīt, paostīt, nogaršot – un skolnieks par šo

ogu noteiktu priekšstatu būs guvis. Vēl nav izmantota skolnieka dzirde. Te skolotājs var dot papildus paskaidrojumus, kuri, protams, nedrīkst būt pretrunīgi tieši gūtajam priekšstatam. Kā redzams, patiesība te veidojas tikai viena – bez pretrunām ar īstenību.

Virtuālā apmācība ir daudzveidīgāka un sniedz plašākas iespējas. Skolotājs uz ekrāna rāda datorā failā ierakstītu attēlu – tāda izskatās avene. Skolnieks redz tās izskatu. Bet garša? Nav. Smaržas? Nav. Aptaustīt nevar. To-

ties skaļrunī var klausīties garu garos penterējumus, ko sniedz Briselē un citās gudrās vietās, svešautiešu sacerētās programmas: “Skatieties, tāda izskatās avene! Tā garšo pēc cūku mēsliem, smird pēc liķiem, un tai pieskaroties, inficējas ar vēzi vai trakumsērgu...” Vajadzīgo patiesību te var likt pieņemt pēc vajadzības. Bet cilvēku apmaušana ar to vēl nebeidzas. Virtuālā apmācība turpina dzīvot šādi apmācītā cilvēka apziņā un viņa radīto tālāko darbu saturā – padara arī šo darbu virtuālu, reālai dzīvei neatbilstošu un nevajadzīgu. Līdz ar to cilvēka vērtība tiek novirzīta no satura un formas, paverot ceļu uz tālāku psiholoģisku apstrādāšanu. Moderno “zinātnieku” sacerējums bagātīgi sastopama gan skanīgu svešvārdu vāvuļošana, gan lielšanās ar spējam kaut ko izteikt svešvalodā, gan vēl teatrālu efektu varza, kas līdzīgi rock-pop-mūzikas trokšņiem aizvirza cilvēku no reālajām problēmām prom – virtuālās pasaules krātīnā.

4. maija režīms latviešu veidoto “VEF” (arī citas, savas tautas vajadzībām kalpojošas rūpnīcas) iznīcināja. Ko liks vietā? Varbūt virtuālās rūpnīcas pēc mācību laboratoriju parauga? Un ko lai dara izglītotie un domājošie latvieši, kuri jūt nepieciešamību strādāt radošu darbu savas tautas labklājības un nacionālās kultūras pilnveidošanā? Vai klausīt uzkundzējušos zemcilvēkus un braukt uz Iriju par sētniekiem?

Ja gudrība kādam apnikusi, lai brauc. No intermūļkiem latvju tautai maz labuma. Ceļu uz brīvību rādīs mūsu tautas dižā garīgā mantojuma sniegtais radošās gudrības tikums – latviešu Dieva padoms, to īstenojot ar savu tautiešu personīgo iniciatīvu.

NEPIETEIKTĀ KARA SĀKUMS

Ēriks Jēkabsons

Bijušais iekšlietu ministrs

“CILVĒKTIESĪBU IMPERIĀLISMS” JEB “JAUNĀ LAIKMETA TOTALITĀRISMS”

Šobrīd pasaulē visu militāro konfliktu un geopolitisko križu pamatā ir “civilizāciju sadursmes”. Civilizāciju veido Kultūra, un attiecīgo Kultūru nosaka etniskā, nacionālā un reliģiskā identitāte. (S.PHuntington)

“Karš ir sliktas politikas turpinājums,” tā ir teicis klasiķis Von Clausewitz. Neapšaubāmi, Rietumiem ir bijusi sliktā politika, kas, vispārināti runājot, ir rezultējusi daudzu un traģisku kļūdu pieļaušanā. Visvairāk tas attiecas uz ārpolitiku (piemēram, Tuvajos Austrumos, Afganistānā, Irākā, Āfrikā u.c.), bet kas konsekvēnti radīja aizvien vairāk problēmu

kartes parādījās vesela virkne jaunās-vecās valstis un to karogi, kā Čehija, Slovēnija, Slovākija, Serbija u.c. Daudz kur šo valstu neatkarības centienus pavadīja asiņaini pilsoņu kari un militārie konflikti (Bosnija, Kosova, Serbija, Kalnu Karabaha, u.d.c.). Šoreiz visu karu pamatā nebija viss cīņa starp ideoloģijām un teritorijām, kā tas bija I un II pasaules karu laikā, bet gan civilizāciju/kultūru sadursmes. Civilizāciju loma pieauga un aktīvi izpaudās globālos procesos.

Visstraujāk augošā izplatības ziņā bija un ir Islāma civilizācija. No viduslaiku reliģijas, modernizējoties ar mūsdienu komunikācijām, Islāma izplatība un ekspansija strauji eskalējās Eiropā.

S.P.Huntingtons savā slavenajā grāmatā “Civilizāciju sadursme” (“The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order”) izsaka kādu svarīgu domu, kas, lielākoties tiek ignorēta, un, proti, šajā civilizāciju sadursmē ne jau Islāms ir ienaidnieks, bet gan pašu t.s. kristīgo Rietumu vai t.s. brīvās pasaules vājums un tizlums. Pārāk ilgi arogantā un pašapmierinātā attieksme ir bijusi – “Rietumi un pārējie” (“The West and the rest”), kas novedusi pie šī Rietumu degradācijas un identitātes vājuma.

Ienaidnieks nenāk no

par “normalitāti”, kura iegūst politisko vairākumu un varu, kas šobrīd valda Eiropas Savienībā.

Šī “normalitāte” ir kļuvusi par “Normālo Tīrāniju”. Ja kāds tai nepiekrīt, pat zinātniski un filozofiski vai reliģiski argumentējot savu pārliecību, viņš dedzīgi tiek saukts par cilvēku, kuram “trūkst zināšanu, izglītības vai informācijas”, “tumsoni”, “homofobu”, “bezsirdi”, “rasistu”, “nacistu” utt.

“NORMĀLO TIRĀNIJA”

Rafinētākā un “civilizētākā” veidā šis “Jaunais totalitārisms” pēc gara un infantili utopiskās domāšanas un pasaules uzskata atgādina pagājušā gadsimta monstrus – bolševistisko leņinismu/stalinismu un hitlerisko nacistu. Abi pēdējie ar savām “uzspiedošajām (piespiedu) utopijām” un politiskajām halucinācijām 20. gadsimtā “par taisnību un vienlīdzību”, “brīvību”, “pret bagātājiem” utt. iznīcināja simtiem miljonu cilvēku!

20. gadsimts dzima lielās cerības zīmē – ticībā zinātnes revolūcijai radīja optimismu par “gaišo cilvēces nākotni”. Daudzi to dēvēja par “Sapráta Laikmeta sākumu”. Patiesi, progress bija milzīgs attiecībā uz medicīnu, modernām tehnoloģijām, komunikācijām utt. Taču diemžēl šis progress nenotika vienlaicīgi ar morāli un vērtību attīstību. Tas bija galvenais klupšanas akmens tam, kas sekvoja.

“Sapráta un progresā” vietā 20. gs. kļuva par visasiņaināko un monstrozāko masu slepkavību gadsimtu ar saviem diviem Pasaules kariem. (Zbigniew Brzezinski). Pēdējais no kuriem radīja PSRS – bezdievības un organizētā neprāta “launuma impēriju”. Kas turēja savā gūstā Latviju vairāk nekā pusgadsimtu.

Tāpat kā PSRS laikos Latvijā bija konformisti un kolaboracionisti ar “strādnieku paradīzes utopisko” režīmu, tāpat tagad Latvijā ir gan politiķi, gan citi “viedokļu veidotāji”, kas pieņem un samierinās ar šo “eirokomisāru” diktātu un šantāžu mums kā neatkarīgai Latvijas valstij un brīvai tautai. Šobrīd mēs jau varam runāt par konfliktu starp Latviju un ES vadību. (Labi, ka tāds ir; tas nozīmē, ka esam dzīvi kā nācija)

KONFLIKTS – UZ KONFRONTĀCIJU VAI KONFORMISMU?

Konflikts/konfrontācija, ja tam ir objektīvi iemesli (un tādi šobrīd ir), ir lieliska iespēja rast risinājumu (conflict resolution), lai risinājuma rezultāts nāk-

tu par labu Latvijas valsts interesēm, nevis Eiropas “cilvēktiesību imperiālismam”, kas uz “kopējā labuma altāra” upurē Latvijas valsts drošību, suverenitāti un tautas identitāti.

Latvijas valdība, daļa intelīģences un sabiedrības notiekošo uzskata par kaut ko līdzīgu nenovēršamai dabas katastrofai vai pasaules klimata izmaiņām, virsū nākošam cunami vilnim, kam nav jēgas pretoties. Ja turpināsies kā “līdz šim” (business as usual), ļoti iespējams, ka puse Āfrikas un Arābu valstu iedzīvotāji “pārcelsies” uz Eiropu (liekas neiespējami, taču tas, kas tagad notiek Eiropā vēl pirms pāris gadiem likās neiespējami).

Nevienā vien “prominentā liberāļu” forumā tiek runāts, ka Skandināvija un Baltijas valstis ir pārāk baltas; līdzīgi viedokļi izskanēja arī agrāk, protams, tad neviens tam nepievērsa uzmanību, jo Eiropas politika bija “kā līdz šim”.

Latvieši ir labestīga un pacietīga, un iecietīga tauta, taču es ceru, ka ar Latviju nenotiks kā ar liberālo Zviedriju, kad, rādot TV sirdi plosošās bildes par bada cietējiem Āfrikā, to atbalstam novārtā tika atstāti būtiski savas nācijas/tautas problēmjautājumi. Visticamāk ES vadība nezina par nabadzību Latvijas laukos un mazpilsētās, par to ka tiek atņemts grūtniecēm, daudzbērnu ģimenēm. Uz kā rēķina? Bet mūsu valdība, cerams, to zina, vismaz braukājot priekšvēlēšanu kampaņās, noteikti ir pamanījuši. Un samazināt finansējumu bērnodārziem – kam turpmāk tiek novirzīti līdzekļi?

Pirms lāpīt pasauli, savs pagalds ir jāsaved kārtībā. PSRS “pasaules lāpīšana” kā sociālistisko revolūciju eksports, “palīdzība” Āfrikas, Latīņamerikas valstīm, Kubai, “brūņošanās”, “sociālistisko iekarojumu nosargāšana” noveda līdz Padomju Savienības sabrukumam. Tagad mums ir Eiropas Savienība ar savu “cilvēktiesību imperiālismu”, kura ideoloģijai iebilst sāk palikt bīstami un neizdevīgi. Latvijā šodien dzird: mums jāpakļaujas, jāpieņem, citādi mums nepalīdzēs vai pat sodīs(!).

Līdzīga situācija bija vēl neilgi pirms PSRS sabrukšanas, kad sabiedrībā dominēja viedokļi – tādi kā “atgūt neatkarību neiespējami”, “mēs esam maza valsts”, “mēs paši neko nevaram”, “mums nav spēcīgas armijas”, “ciet klusu, jo sodīs!”... Iekšlietu ministrs Kozlovskis “pragmatiskās skumjās” pat pieļauj iespēju nebraukt uz Briseli un neaizstāvēt Latvijas intereses, jo viss jau esot izlemts. Otrs skumjais ir ārlietu ministrs Rinkēvičs, kurš uzskata, ka esam “starptautiski izolēti un palikuši vieni”.

Turpmāk vēl...

PĒTĪJUMI: geju pašnāvībām nav nekāda sakara ar homofobiju

Franks Doils

Galvenā pretruna, kas raksturo gaidāmo antihomofobijas likumu [Itālijā], šķiet, ir saistīta ar vārda brīvību, jo arī daži katoļu deputāti ir jau paziņojuši, ka gatavi balsot par likumu tikai tadā gadījumā, ja priesteriem un katehētiem tiks garantēta iespēja publiski runāt par katolisko morāli attiecībā uz homoseksualitāti. Tomēr reti kurš šaubās par to, ka šāds likums ir vajadzīgs, jo lielākoties ir pārliecināti, ka milzīgo pašnāvību skaitu cilvēku ar homoseksualitāti vidū ir izraisījusi tieši sociālā homofobija.

Protams, nevar noliegt – pašnāvību skaits to cilvēku vidū, kuriem ir homoseksuālas tieksmes, ir augstāks nekā pārējā sabiedrībā.

Vispazīstamāko pētījumu par pašnāvībām homoseksuālu vidū piedāvā Remafedi, pierādot, ka pašnāvības mēģinājumi patiešām daudz biežāk sastopami tieši homoseksuālu, nevis heteroseksuālu jauniešu vidū. Saskaņā ar viņa pētījumu, vīriešu vidū pašnāvības mēģinājuši izdarīt 28% homoseksuālu vīriešu un 4% heteroseksuālu vīriešu. Sieviešu vidū šis skaitlis attiecīgi ir 20% pret 15%.

[..]

Par ko liecina šie dati? Rezultāti vedina domāt, ka gan pašnāvības domas, gan homoseksuālas tieksmes ir saistītas ar problēmām, kas rodas jau ģimenē. Un tas atkal liek domāt par divām lietām.

Pirmkārt, pašnāvības tendences ir saistītas ar pašu homoseksualitāti, proti, ar iekšējo (endogēno) nevis ārējo (eksogēno) iemeslu. Otrkārt, abas tendences ir saistītas ar situāciju ģimenē. Citiem vārdiem sakot, homoseksualitāte varētu būt sekas dziļām problēmām vai traucējumiem, kas saistīti ar situāciju ģimenē. Līdz ar to pārliecība, ka homofobija ir tā, kas “izraisa geju pašnāvības”, kā arī sauklis “par homoseksuāliem piedzimst” izplēn zinātniski pierādītu faktu priekšā.

Tāpēc jāuzsver, ka tie, kas vēlas ieviest antihomofobijas likumus un legalizēt homoseksuālu attiecības, nevar saviem mērķiem ļaunprātīgi izmantot datus par biežām geju un lesbiešu pašnāvībām. Šo cilvēku pašnāvības patiesībā norāda uz dziļām ciešanām, kuru cēlonis nav homofobija vai atsevišķu “tiesību” neatzišana. Un tas nozīmē, ka stipri apšaubāma ir “dogma”, kas homoseksualitāti traktē kā “dabisku cilvēka seksualitātes veidu”.

Avots: Suicidi dei gay, l'omofobia non c'entra, Frank Doyle, www.lanuovabq.it
Tulkoja Ilze Mežniece

DĀVANA

Čangladešys Joņs&Co

Nesen izskanēja ziņa, ka mūsējie “speciālisti” brauks pārņemt zviedru pieredzi bēgļu uzņemšanā. Drīzāk jau zviedriem labi sen bija jābrauc pie mums paskatīties, kas notiek, ja valstī ieplūst miljons bēgļu un tiem tiek radīti siltumnīcas apstākļi uz vietējo iedzīvotāju rēķina. Ja jau gribējās cilvēkiem paceļot par valsts naudu, tad loģiskāk doties uz Lielbritāniju, kura jau ir sapratusi, ka nevajag uzņemt bēgļus. Turklāt ne tikai no siltajām zemēm, bet arī no brālīgajām ES valstīm.

Mūsu vietvalži labi saprot, ka var zaudēt amatus un karjeras izaugsmi ES varas struktūrās, ja nepieņems Eiropas “dāvanu”, kā savulaik tie LPSR komunisti, kas nomainīja amatos tā sauktos nacionālkomunistus, kuri pretojās migrantu uzņemšanai no “brālīgajām” republikām.

Lielbritānija tālredzīgi paturēja savu valūtu, bet Latviju tagad par nepaklausību var ar rubli, atvainojos, eiro sodīt.

Žēl pat paliek mūsu “ķēniņu”, kuriem tagad jālokās kā zušiem uz pannas. Savulaik, lai tiktu ES, sameloja, ka PSRS migrantu jautājums ir atrisināts veiksmīgi. Tagad kā izcilnieki spiesti pieņemt “dāvanu”, lai visai Eiropai parādītu, kā dienvīdzemju “putniņus” padarīt mikstus un pūkainus, postalās un prievītēs staigājošus un latvju dainas čivinošus.

Tie, kas atceras un vēl tagad uz savas ādas bauda iepriekšējo “gājputnu” ķēzišanos un ķērķšanu, neparko nevar noticēt, ka jaunpienācēji būs mīlīgi kanārijuputniņi būrīšos un ēdis no rokas, kā tagad to mēģina pārliecināt valsts propagandas masu līdzekļi.

“Bistieties danajiešus pat dāvanas nesošus” (“Quidquid id est, timeo Danaos et dona ferentes”) brīdināja trojiešus priesteris Laokonts, bet viņi nepaklausīja un paši savām rokām iedzina sevi postā.

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskās sistēmanalītiķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.*

*Turpinājums no
Nr.16(342)
Sākums –
“DDD” Nr.5(331)*

Neskatoties uz iepriekšējā daļā aplūkotojām juridiskajām nepilnībām, Satversmes sapulce bija spiesta 1922. gada 15. februārī pieņemt tikai Satversmes pirmās septiņas nodaļas, izbrāķējot nodaļu par Cilvēka pamattiesībām kā pilnīgu juridisku murgu.

Ar šādu juridisko kvalitāti un “nenoteiktību” pašu definētā izpildē latviešu valsts dibinātāji valsts politiskajos pamatos ielika *demokrātiju*, kā Latvijā dzīvojoša pūļa varu, bet atteicās no *etnokrātijas* (faktiski 2. pantu ignorēja), kā latviešu tautas varas, kaut valsti sava etnosa aizsardzībai un attīstībai bija dibinājuši un izcīnījuši latvieši. Tobrid tādu izvēli varēja pamatot ar latviešu absolūto vairākumu pavalstniekos, jo grūti bija paredzēt, kā tas latviešiem vēlāk atspēlēsies.

Jaunā latviešu valsts šo, no rietumu valstīm nokopēto, pūļa demokrātiju praktiski bezsekmīgi

mēģināja sev pielāgot līdz 1934. gadam. Izrādījās, ka latviešu etnosam īstas sekmes nodrošina tikai karaļa valdīšana! 1934. gadā šīs Satversmes darbība, kā īstas valsts celtniecības pamatiem galīgi nederīga, tika apturēta. K.Ulmaņa solītā jaunā Satversme netika izstrādāta, jo latviešu tā saucamo juristu viss “tvaiks” izgāja bālajā 1937. gada Civillikuma izstrādē.

NEPABEIGTAIS CEĻŠ

Ir kas uzskata, ka latvieši pārāk ātri, t.i., neatkarībai nenobrieduši, ir izcīnījuši savu valsti, ka pats etnoss vēl bijis ar lieliem defektiem, jo radies nebrīvā vidē. Zināms pamats tādai domai ir, tomēr, ja latvieši nebūtu izmantojuši vēsturiski visizdevīgāko momentu, maza varbūtība, ka būtu tikuši pie savas valsts. Taču savu daļējo nesagatavotību valstiskumam latvieši kompensēja ar intensīvu darbību nomoda stadijā. Tauta savu dzīvi sāk ar valstiskuma izcīnišanu – tāpat jau to neviens nedāvina. Ar valstiskuma iegūšanu, un, kamēr tauta progresē, t.i., attīstās kā viss dzīvais, tā atrodas *nomoda stadijā*.

Nomoda stadijā tauta nesamierinās ar savu un tikko izcīnītās valsts stāvokli, bet aktīvi cenšas tos uzlabot.

Ir seši obligāti nepieciešami nosacījumi, lai kāda tauta varētu pastāvēt. Tie

ir: sava teritorija, zināma etnodemogrāfiska izolētība, sava kultūra (dzīves filozofija – reliģija, valoda un inteliģence), kopēja saimnieciska darbība (eksisistences līdzekļu ieguve), savai kultūrai atbilstoša sabiedriskā un valsts iekārta, savs valstiskums (garīgā un fiziskā aizsardzība). Latviešiem bija cītīgi un steidzīgi jāstrādā šo nosacījumu izpildīšanai. Sabiedriskās un valsts iekārtas veidošana pat jāsāk no sākuma.

Valsts ir kopēju teritoriju apdzīvojošu cilvēku kopienas augstākais sabiedriski organizatoriskais veidojums, tāds kā liels kooperatīvs, tāds kā aparāts vai sabiedriska mašīna, kuras uzdevums ir kalpot šīs kopienas pastāvīgo vajadzību apmierināšanai un nākotnes mērķu sasniegšanai. Valsti rada, lai kopienā savā etniskās izcelsmes teritorijā varētu savu dzīvi sabiedriski nodalīt no apkārtējās pasaules un šajā teritorijā varētu neatkarīgi attīstīties savā patībā.

Valsts var būt starptautiski neatkarīga, ja tai ir sava:

- iedzīvotāju apdzīvota teritorija;
- armija, šīs teritorijas aizsardzībai;
- tautsaimniecība, savu iedzīvotāju nodrošināšanai ar darbu un uzturu;
- ekonomiskā robeža: sava nauda, sava muita un robežkontrole, kas sargā valsts tautsaimniecību no ārvalstu ekonomiskās ekspansijas;
- tauta, kā valsts subjekts un vienotas kultūras nesēja;

– pašpārvalde, aparāts valsts sabiedriskās dzīves vadīšanai.

Sava armija (bruņotie spēki) valstij ir vairāk vajadzīgi nevis karam, bet valstiskai pašapziņai. Vīriešu obligātais militārais dienests jaunībā padara tos spējīgus ieročus nest, sevi un savu valsti aizstāvēt, ceļ viņu pašapziņu, jaunībā pasargā no veselībai kaitīgām ierašām un radina kolektīvismu un biedra pleca sajūtai. Gudrākās tautas un to valstis arī savas sievietes jaunībā pakļauj obligātam militāram vai darba dienestam.

Sava nauda, ekonomiskā robeža (muita un robežkontrole) valstij ir vajadzīgi iedzīvotāju labklājības aizsardzībai ar neatkarīgu iekšējo saimniecisku darbību.

LATVIEŠU VALSTS AIZSĀKUMS

Latvieši sāka šādas valsts veidošanu. Tika strādāts pie latviešu nacionālās pašapziņas celšanas. To balstīja uz vieno-
tu (kopēju) ticību etnosa

gaišākai nākotnei. Šim nolūkam visos iespējamajos veidos tika izcelta latviešu varēšana un sasniegumi. Šo darbu veicināja tas, ka tautas domāšana jau bija sasniegusi salīdzinoši analīzējošu līmeni. Auga tautas nacionālā inteliģence, kas tautā vairoja nacionālo pašapziņu, pašcieņu un interesi par savu vēsturi, par savām tiesībām, par savām nākotnes izredzēm. Auga tēvzemes un savas valsts mīlestība, nacionālais un valstiskais patriotisms.

Tauta jau kļūst daudz-
kārtaina. Visas tās sociālās grupas ieinteresētas kopējā progresā un spējīgas ņemt pozitīvu dalību sabiedrības un valsts attīstībā. Tautai rodas savs izglītotu un erudītu cilvēku slānis – radošās kultūras inteliģence. Tautai vairojas savi garīgie pārstāvji – aristokrātija jeb nacionālā inteliģence, kas tautā uztur dziņu uz tās dzīvā spēka nepārtrauktu garīgu, fizisku un skaitlisku attīstību, kas virza tautu uz savas kultūras un materiālo bagātību sardzi un vairošanu, kas tautā uztur kopējas nākotnes redzējumu.

Tautas nomoda stadijā cilvēki ir sabiedriski aktīvi, sabiedriski viegli izkustināmi, viegli atšķir sabiedriski svarīgāko no personiskā, modri seko valsts varas darbībai un ir gatavi iesaistīties ar kolektīvām akcijām. Tautai kopumā jau var manīt kādas domāšanas īpatnības, domāšanas dziļumu. Lai varētu pareizi novērtēt etnosociālās kopienas vai tautas garīgo attīstību un to mērķtiecīgi vadīt iespējamā kopējā mērķa sasniegšanai, ir pareizi jānovērtē kā individu, tā tautas politiskās domāšanas dziļums. Kolektīvai apziņai attīstībā jāapsteidz sabiedrības organizatoriskās formas. Jo, kādu gan attīstību var veicināt ar prātu nepieņemtais?

NOMODA STADIJA

Attīstības gaitā jebkurai cilvēku sabiedrībai (etnosociālai kopienai, tautai) nav nekā sliktāka, ja tā revolucionārā ceļā ieie organizatoriski augstākā stāvoklī, kas neatbilst prāta un garīgai attīstībai. Tad, paātrinātas sabiedrības attīstības vietā, notiek vai nu muļļāšanās uz vietas, vai atpakaļrāpulis – degradācija. Piemēram, ja kāda pagaidām vēl nesaliedēta un savam valstiskumam (pilsonībai) nenobriedusi sabiedrība iegūst savu valsti, šī valsts vēl vairāk deintegrē šo sabiedrību.

Latviešiem īstā **nomoda** bija tikai 6 pēdējie latviešu Brīvvalsts jeb Ulmaņlaika gadi (pirmie tika izniekoti pūļa demokrātijas piemērošanai), kad tika mērķtie-

cīgi valsts līmenī strādāts latviešu tautas un valsts nostiprināšanai. Tauta, tās locekļu savstarpējā “savējo” sajūta nedzīkst vienā dienā, pie tās jāpiestrādā. Kam? Tautas (nacionālai) inteliģencei. Tāpēc nacionālās inteliģences loma vēl ilgi ir nozīmīga, kamēr tauta izaugs līdz nācijas stāvoklim – vairums tās locekļu būs sasnieguši nacionālās inteliģences nacionālo briedumu.

KO LATVIEŠI SAVĀ VALSTĪ PASPĒJA?

Vislielākā uzmanība tika veltīta bērniem – jaunās paaudzes audzināšanai. Tika celtas skolas, vienības nami. Izglītība tika balstīta uz nacionālo patriotisma un darba mīlestības audzināšanas. Skolas tika apgādātas ar amatniecības klasēm, pie lauku skolām bija izdalīta zeme skolēnu dārzkopībai (tagad visa nezaļēm un krūmiem aizaugusi). Pleca sajūta un kolektīvisms tika veicināts ar skautu, mazpulku un gaidu organizācijām, un obligāto militāro dienestu. Skolu bibliotēkas bija no komplektētas ar slavenāko pasaules un latviešu rakstnieku heroiska rakstura grāmatām, kas slavināja tautu varoņu devumu savas tautas un valsts labā. Bija savi nacionālistiski grāmatu apgādi un avīzes. Radio bija valsts kontrolē.

Valsts saimnieciskās dzīves pamatos tika ielikts pamatlukuma pirmajā pantā definētais *neatkarības* princips – balstīties tikai uz pašu spēkiem. Ko tas nozīmēja? Tas nozīmēja maksimāli izmantot: pirmām kārtām, sava etnosa dzīvā spēka darba potenciālu – darba mīlestību un sīkstumu; otrām kārtām, Dieva dotos dabas resur-

sus – Latvijas zeltu – tās zemes auglību. Tāpēc latviešu tautas un tās valsts spēka attīstības pamatos varēja likt tikai lauksaimniecību. (Rūpniecība, rūpnīcas ar visu strādniecību, bija pirms Pirmā pasaules kara evakuētas uz Krievijas centrāliem apgabaliem.)

Laikā, kad visa Latvijas tautsaimniecība bija kara darbības pamatīgi izpostīta, tikai zemniecība varēja nodrošināt cilvēkiem pārtiku un darbu, kā arī radīt uzkrājumus rūpnieciskās ražošanas attīstībai. Tāpēc pilnīgi saimnieciski pamatota un neizbēgama bija muižu saimniecību un zemju sasmalcināšana, arī brīvības cīnītāju atalgojums tādu prasīja. Tādējādi latviešu tautas un tās valsts attīstības pamatos tika likta zemkopja nežēlīga pašekspluatācija – labprātīgs milzīgs nenormēts darbs Latvijas zemes auglības kopšanā savas ģimenes un reizē arī visas tautas labā!

Tikai no lauksaimnieciskiem, lielākoties lopkopības, uzkrājumiem valsts varēja ko atlicināt pārējām vajadzībām. Eksportam derēja spēķis, sviests, līnī, sēklas, koksne – par tiem valsts kasē ienāca ārvalstu valūta, kas bija nepieciešama rūpniecisko mašīnu un izejvielu iegādei. Tika importēti tikai tas, ko nekādi nevarēja ražot šeit. Tikai tādām importam tika tērēta ar eksportu nopelnītā valūta. Viss gāja uz augšu, auga valsts! Sabiedriskais jaunrades darbs veicināja latviešu sabiedriski-valstiskās domāšanas attīstību. Izveidojās tāds nacionālais spēks kā Aizsargu organizācija. Radās tautas gari – īpaši mākslas un literatūras jomā. Tauta tiecās uz zinībām, uz nācijas stāvokli.

Turpmāk vēl...

VĒSTULE

PAR PIEMINEKLI OKUPANTIEM PĀRDAUGAVĀ

Ļoti lūdzu pārtraukt Pārdaugavā Uzvaras parkā esošo stabu saukt par tā saucamo Uzvaras pieminekli.

Patiesībā okupācijas vara to nosauca par pieminekli karavīriem “atbrīvotājiem”, kuri 1944. gada 13. oktobrī Rīgā nomainīja vācu fašisma bruņo mēra okupāciju pret padomju sarkanā fašisma okupāciju. No uzvaras te nav ne vēsts – ne patiesībā, ne nosaukumā. Uzvaras piemineklis Latvijas Brīvības cīnītājiem 1919-20. gadā šeit, Uzvaras parkā (nosaukums no pirmskara brīvās Latvijas), joprojām nav uzcelts.

Ļoti pazemojoši, ka šādi tiek dezorientēti lasītāji, kas, protams, ir ļoti patikami okupācijas noliedzējiem, Maskavas agresijas piekritējiem.

Pareizi ir šo betona blūķi dēvēt par pieminekli okupantiem vai “atbrīvotāju” pieminekli un arī visur tā rakstīt, neaizmirstot ielikt pēdiņās, tā tieši izsakot savu ignorējošo nostāju.

Lūdzu, neļaujiet ūdeni uz latviešu tautas ienaidnieku dzirnavām un nerunāiet kā Kremļa pakalpiņi!

Cienā,
J. Dundurs

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2*